

XXV Premi literari

“Vila del Pla”

Obres guardonades

Abril de 2022

Ajuntament del Pla de Santa Maria

Jurat

Josep Maria Canela Cunillera, mestre d'Educació Primària

Maria Fonts Cucó, mestra d'Educació Primària

Carles Singla Casellas, professor de Periodisme

XXV Premi literari “Vila del Pla”

Categoria A

Nens i nenes de 3r i 4t de Primària

El regal per a la Laia

Naiara Pardo Martín

EL REGAL PER LA LAIA

Una vegada hi havia una noia que es deia Laia, tenia deu anys i li agradaven molts els gossos. Ella volia tindre un gos perquè no tenia germans. Els seus pares li van dir que el dia del seu aniversari, que era el 18 de desembre, n'hi regalarien un. Cada dia la nena quan s'adormia, pensava que ja arribava el dia del seu aniversari. Anaven passant els dies i cada vegada quedava menys fins que el dia del seu aniversari va arribar.

Quan va arribar el dia, ella estava al llit dormint. Els seus pares li van deixar a la porta, la gosseta va anar corrents fins a la Laia i li va llepar la cara. La Laia es va despertar i es va posar molt contenta! Va triar el nom de Kira perquè li agradava molt. Llavors la va treure a passejar sense corretja pels voltants de casa.

El tercer dia que la va treure sense corretja la va perdre pel carrer. La Laia es va posar molt trista. Va sortir corrent carrer avall i la va perdre de vista. Primer la va buscar pel parc i després pels voltants de la casa seva, però no la va trobar i ho va dir als seus pares. Ells li van dir que anirem a preguntar als veïns i a la gent del poble. Els veïns li van dir que no l'havien vist. Més tard van agafar el cotxe i van anar passant casa per casa preguntant per la Kira.

L'endemà una noia jove que es deia Carla, passejant el seu gos Max, va descobrir la gosseta i va pensar que potser seria la gosseta de la Laia. La va agafar i la va portar a la porta de la casa de la Laia i va trucar a la porta. En obrir, la Laia va veure la seva gosseta Kira i es va posar molt contenta. La Kira mai més va anar pel carrer sense corretja perquè els pares si no, no li deixarien treure mai més. La Laia va estar d'acord amb els pares.

I conte contat, ja s'ha acabat!

XXV Premi literari “Vila del Pla”

Categoria B

Nens i nenes de 5è i 6è de Primària

La fuga de la dessuadora

Anna Venteo Cunillera

La fuga de la dessuadora

A finals d'agost vam anar a una botiga per comprar roba pel curs i em van fer molta il·lusió comprar dues dessuadores, perquè no n'havia tingut mai cap. D'entre samarretes, pantalons i sabates, les dessuadores destacaven més, perquè les vaig posar a dalt de tot. En arribar a casa vaig anar de pet a l'habitació per emprovar-me-les. Una dessuadora era blanca i l'altra, verd turquesa. La blanca era més calentona que l'altra. Però de totes dues m'agradava més la verda, perquè era més prima que la blanca i al setembre no feia gaire fred. La blanca es devia quedar tirada darrere d'un sofà.

Per als meus 11 anys, una amiga que havia anat al Perú, em va regalar una ocarina, un instrument musical. Em va dir que l'havia comprat en una botiga molt misteriosa.

Per allà el desembre feia més fred i preferia la dessuadora blanca, però com que no la trobava, no me la podia posar. "Acabaré sent Alba congelada", pensava. Vaig aguantar i aguantar, fins que un dia vaig explotar:

- AAAAHH!!! No trobo la dessuadora enlloc! - anava cridant.

Em vaig posar a tocar la ocarina, ja que el seu so suau em calmava. Llavors vaig veure que del mini sofà que tenia a l'habitació en va sortir una bola de pèl blanca plena de pols. Era la dessuadora blanca! Però malgrat que estava contenta, vaig ofegar un crit: la dessuadora tenia CARA!! I no semblava precisament contenta de veure'm...

- Grrrrr! - va fer.

Llavors, util·litzant les mànigues per arrossegar-se, va arribar a l'ampit de la finestra, la va obrir i va saltar a fora! Per poc que no em desmaïo! M'havia quedat paral·litzada i tenia tan poca força als braços que la ocarina em va caure en una catifa peluda de color rosa.

Durant els dies següents, només pensava en la dessuadora, la seva fuga i la ocarina... Podia ser que l'instrument hi tingués alguna cosa a veure? No n'estava segura, per això em vaig tancar a l'habitació per provar-ho amb la verda. Abans de tocar, em vaig treure la dessuadora i la vaig estirar al llit. Vaig tocar les mateixes notes que amb l'altra: *do, re, mi, fa, sol, la, si, do!* No us cregueu que sabia fer res més, eh? Només sabia les escales, del dret i del revés. Aquest cop vaig tocar-les 2 vegades i la dessuadora va cobrar vida, com l'altra.

- Hola! - va fer. Aquesta estava més contenta que l'altra, suposo que perquè me la posava més vegades.

- Ehem... hola. Saps on és la teva companya? - vaig preguntar.

- Ah! sí. Estava tipa de que la ignoressis, i em va dir que viatjaria al Japó i a Corea del sud. - em va respondre. Devia veure la meua cara de "*què-dimonis-m'està-dient?!*", perquè em va explicar: - Són els dos llocs del món on sempre havia volgut viatjar. - va acabar.

Vaja, ara la meua dessuadora segurament que es colaria a la maleta d'algun senyor o senyora i quan arribés a l'hotel del país, clavaria un ensurt de mort a la senyora que desfà les maletes dient "hola!" Havia de fer-hi alguna cosa!! Després de pensar-ho uns minuts, se'm van ocórrer 2 opcions:

1a: Fer veure que no havia tingut mai cap dessuadora i esperar a que la mare em digués el mateix que em diu cada vegada que se'm estripa un pantaló: "Tot el que et comprem no et dura ni un trimestre! Has de tenir més cura amb la roba!"

2a: Assaltar un banc i esperar que em detinguessin per explicar-los que necessito els diners per comprar un tiquet d'avió, per anar a buscar una dessuadora que havia cobrat vida.

Ben mirat, si feia la segona, segurament no em creurien. Quants lladres de diners et diuen que els utilitzaran per buscar una dessuadora?! Bé, doncs em vaig decidir pel banc. NO!, no robaria el banc! Agafaria els diners del meu compte bancari, em pagaria el bitllet, agafaria la dessuadora, ens faríem super amigues i llestos.

Que fàcil, oi?

En arribar al Japó, no tenia cap mapa, per tant, no sabia on em trobava. Una mica angoixada em vaig dirigir cap a una casa que hi havia allà, que era molt gran.

- Hola, busco una dessuadora de color blanc, que l'heu vista? - vaig dir.

Em van obrir els amos de la casa, però no em van respondre, i ho vaig provar en anglès. Aquest cop van fer uns ulls com unes taronges i em van preguntar si era meva, mentre jo m'afanyava a fer que sí amb el cap. Llavors em van assenyalar un carrer ample, ple de llums de colors, botigues de roba, joguines,..., vaja, un carrer ple de tot! Vaig moure el cap en senyal de respecte i vaig marxar corrents cap al carrer que m'havien assenyalat. Quan estava al carrer no sabia ben bé com trobaria la dessuadora i se'm va ocórrer anar-la cridant per tot arreu. Després de 3 hores de cerca, la dessuadora va aparèixer! Bé, vaig ser jo qui la va trobar, estirada sobre un pilot de safates de sushi. Mare meva!, quan la vaig veure em vaig llançar a sobre seu!

- Apa, ara tornem cap a casa! - vaig dir, fatigada. - Ja has viatjat prou!

- No! - va xisclar, horroritzada. - Vull anar a Corea del sud!

- D'acord, però després tornarem a casa! - vaig accedir, després d'unes quantes súpliques.

Però no podíem pagar el bitllet, perquè no teníem ni un sol *ien*. La pobra dessuadora estava tan mullada de llàgrimes que la vaig haver d'estendre perquè s'eixugués. Després de rumiar algunes idees esbojarrades, vaig arribar a la conclusió que hauríem de treballar per aconseguir iens. Però no volia malgastar forces i ens vam dirigir a la casa que m'havia assenyalat el carrer. En sabia molt, d'anglès, perquè a l'escola estava atenta (bé, tant a anglès com a mates).

Aquest cop em van reconèixer i em van fer entrar descalça en una saleta molt còmoda, on hi havia una tauleta de fusta que aguantava una safata amb tasses de te. Com que tenien moltes coses cares, com ara quadres, copes d'or... suposava que no els faltaven els diners i per això els en vaig demanar uns quants. Com ja m'havia esperat, em van dir que què faria jo per ells, si em donaven els diners. Els vaig respondre que tallaria la gespa del seu jardí. Em van dir que acceptaven el tracte i que em podia quedar a dormir allà, si volia. El dia següent em vaig posar a treballar. Vaig agafar el

tallagespa i talla que tallaràs, vaig deixar-los un jardí fantàstic i també vaig treure la pols dels mobles. Aquell mateix vespre em van pagar 100 *iens*. Vaig pensar que si per cada dia de treballar me'n donaven tants al cap de poc en tindria un munt! Doncs bé, al cap de 7 dies en tenia 700 i me'n vaig acomiadar una mica trista, perquè s'hi estava de conya, allà. Un cop a l'aeroport, em vaig pagar el bitllet i ens vam encaminar cap a Corea del sud.

La nostra estada a Corea va se'm va fer eterna. La dessuadora no parava de dir que "oh, que bonic que és allò" i "oh, que divertit que és estar en aquesta botiga". Al migdia teníem gana (bé, jo sí, la dessuadora... no ho sé), i vam anar a un restaurant que hi havia per allà. Jo em vaig demanar un bol d'arròs coreà, que portava un ou ferrat, xampinyons, carbassó, pastanaga, arròs, llavors de sèsam i enciam. Vaig quedar ben tipa, però com que la dessuadora no es cansava, estava plena d'energia. La dessuadora em va preguntar on dormiríem i no vaig saber què contestar, perquè no teníem ni un sol *won*, la moneda coreana. Per tant, com que encara estàvem al restaurant, vaig decidir preguntar-los si necessitaven treballadors. Afortunadament, ens van respondre que sí. Ens vam quedar a dormir en un hotel, on els vaig prometre que els pagaria demà. Els plats feien una mica de fàstic, però ho havia de netejar per cobrar. Aquell mateix dia vaig pagar als de l'hotel, em vaig comprar una maleta per la dessuadora i em vaig comprar el tiquet de l'avió. L'endemà vaig ficar la dessuadora a la maleta (que per això l'havia comprat), i em vaig dirigir cap al *gonghang*, que és "aeroport" en coreà.

Un cop a casa, els pares em van abraçar i, de pas, esbrincar. Em vaig disculpar amb la dessuadora per haver-la ignorat i amb els meus pares per haver-los fet patir. Ara que sabia que podia guanyar diners treballant en altres països, estava preparada per viatjar als llocs on jo sempre havia volgut anar.

FI

XXII Premi literari “Vila del Pla”

Categoria C

Nois i noies d'ESO

Estimat Poble

Bassma Lyemlahi Jenoui

Estimat poble

- Llavors, quan et vindràs al complex?
- Ja saps que no vinc, Eudald.
- Mira que ets tossuda, Lúdia! Aquí tenim tot allò que necessitem. Supermercats, botigues, ambulatori... Fins i tot una tanca protectora!
- Ni tanca, ni res! A mi ningú no em diu on he de viure!
- Però Lúdia, tens vuitanta-tres anys, com has de...
- Ja m'apanyaré. Com m'he apanyat tota la vida.

Una petita furgoneta la va transportar del complex residencial fins a l'entrada del poble. Des de feia temps, la furgoneta ranquejant del fill d'una cosina era l'únic mitjà de transport disponible; dues vegades per setmana la recollia a l'entrada, la portava al complex perquè pogués fer la compra i la portava de tornada. Quan van arribar a l'entrada del poble, la Lúdia va baixar del vehicle i va mirar amb tristesa l'om que presidia el jardí de l'ermita. Mostrava signes de malaltia i no trigaria gaire a morir i assecar-se. Com el poble. Com ella. El conductor de la furgoneta va esperar que baixés i descarregués la compra i va arrencar marxant sense ni tan sols acomiadar-se.

Deixant anar un sospir, va carregar amb les bosses plenes de menjar i va emprendre el camí a casa. Els carrers estaven deserts i l'únic moviment era el dels papers arrossegats pel vent. La brutícia abundava però era normal atès que el poble s'havia anat deshabitant al llarg de la darrera dècada. La Lúdia encara recordava el dia que el seu germà, l'Eudald es va mudar al complex residencial recent construït:

- T'ho vaig dir ahir, Lúdia. Em trasllado.
- Em pensava que al final no ho faries.
- Per què? Per què no? Allí tenen tot el que pugui necessitar.
- Tot no.
- Sí, tot! No hi ha res que em lligui aquí.
- Sí que hi ha coses.
- Que no, Lúdia! Que no tots som com tu. Tu i les teves tasses de té. No sabem com ho fas, però nosaltres no ho podem fer. La gent no pot viure amb por, i ja se n'han anat gairebé tots. Avui em toca a mi.
- I què pensaria d'això l'Aris?
- L'Aris hagués volgut que seguís amb la meua vida. Que fos feliç.
- Fugir no et farà feliç— va dir la Lúdia.
- Almenys farà que pugui dormir a les nits.

La Lúdia estava mirant una de les fonts del poble, abstreta. Aviat es faria de nit, així que va reprendre el camí amb un gemec. Al seu pas, finestres a mig obrir colpejaven el seu marc lleugerament en ser empeses per vent i retingudes per la cortineta, com si les cases deixessin anar els seus últims batecs. El poble es moria sense gent que l'habités. «La gent no vol cases velles», va dir la Lúdia. «No vol haver-se'n d'ocupar i mantenir-les. Prefereix construir un bloc de formigó, posar-hi un llit i dir-li casa. Però això no és una casa». La preocupava el continu deteriorament del poble, però si hi havia una regla en tot aquest assumpte era no entrar a cases alienes. Com si els crits que se sentien dins de les cases deshabitades no fossin prou dissuasius, la Lúdia sentia al seu clatell l'atenció d'una multitud d'ulls. El seu fill havia vingut a ajudar el dia que l'Eudald es va mudar, i li va parlar d'ells:

- Mare, per què no fas com l'oncle Eudald i marxés també?
- Saps perfectament per què.

— No, mare, no ho sé. A més, no és només la qüestió de gent. Què passarà si ve algú a robar aprofitant que no hi ha ningú al poble? Tauràs l'escopeta?

— Doncs mira, si cal sí.

— Mare, et prometo que no ho entenc i menys tractant-se d'aquesta casa, que cau a trossos. T'han ofert una casa de construcció nova al complex residencial. Ningú no ha mort allà pel que no tindràs cap problema. No hi haurà gent. Per què no te'n vas? El seu fill va morir dos anys després, a la ciutat. Tant de bo hagués mort a casa. En arribar a la plaça Major del poble, es va permetre descansar una mica en un banc. Aquella plaça l'havia vist créixer. Era una plaça rectangular, amb l'església a una banda i l'ajuntament a l'altra. Havia passat incomputables tardes jugant a la pilota i fugint així que apareixia el capellà perquè no els fes netejar l'església. Havia rigut, renyit, i estimat entre aquestes finques. Va ser en aquesta plaça on va celebrar la majoria d'edat amb el Pau, el fill de l'Ana.

— No està malament aquest te, no?

— No està malament, no està malament— va concedir ella.

— Té verda senxa, diuen que es diu. És tota una novetat a la botiga d'ultramarins.

— I d'on has tret els diners?

— Ens n'ha donat l'alcalde, un afegit per portar-nos bé als espectacles.

— Sí que és veritat que he vist avorrits els pastorets aquest any— va dir la Lídia.

— Avorrits? Responsables! A més, he vist el teu pare ben atent.

— El meu pare? I què més donarà el meu pare? Anys després l'església ens espera.

— Segura? Mira que encara et pots escapar.

— La veritat és que no n'estic del tot segura, però no tinc res a fer aquesta tarda. Això servirà.

— Gràcies, gràcies. Intentaré que almenys sigui suportable.

— Suportable? —va preguntar la Lídia—. M'interessaria alguna cosa més excitant. Puc canviar encara d'opinió?

— Em temo que no. Per aquí ve la teva mare i no crec que li senti bé que al final no et casis amb mi. A més, pensa en tots els convidats —va dir el Pau amb un somriure.

— Tens raó. Ho farem pels convidats —va contestar la Lídia rient entre dents—. Casem-nos.

El camí de la plaça a casa era curt però costerut i va haver de fer dues parades més, una al safareig i una altra a l'antiga biblioteca. A cada parada va pensar en quanta vida tenien aquells espais i el que trigarien a esfondrar-se per la falta de manteniment. Com podia abandonar la gent la terra que els va veure créixer? Com eren capaços de negar una part del que ells eren? Tants anys de treballar plegats, creant una comunitat, millorant el poble. I canviar-ho tot per què? Per cases prefabricades dins d'una tanca?

Va arribar per fi al seu carrer. En certa manera l'omplia d'orgull que el seu carrer hagués estat dels darrers a buidar-se. Va estar a punt de convèncer força persones per quedar-se, però al final no van poder suportar-ho i es va quedar ella sola a casa seva. La gent els van fer fora. Va deixar les bosses a terra i va treure la clau. Va obrir i va entrar empenyent la porta lleugerament amb el peu, notant immediatament el fred. La casa tenia la planta baixa parcialment enterrada per mantenir fresc el menjador a l'estiu. Des de fa molts anys que no podia mirar el menjador sense pensar en aquell llit que van haver d'habilitar durant els darrers mesos del Pau:

— Carinyo, crec que és hora.

— Ai Pau, no em diguis això —va dir la Lídia sanglotant—. El metge va dir que et podries posar bé.

— Crec que el metge es molt optimista. No et preocupis, que m'emporto el millor. Totes aquestes tardes veient pel·lícules amb tu, amb una tassa de te ben calent. No estiguis trista, que jo no ho estic.

La Lídia va estar trista.

El gat era fora de casa, cosa que indicava que ell ja havia arribat. L'estaria esperant per allà en comptes de ser a casa. Va obrir la porta del menjador i el gemec sord que se sentia des del carrer es va tornar en una cacofonia de crits i laments. Un vent sense origen assotava els objectes de la casa fent copejar els batents de les finestres. La Lídia va abaixar la vista ràpidament, es va lligar bé el mocador que duia al cap i va avançar cap a la cuina. Va deixar la compra i va posar aigua en un cassó intentant no mirar cap al menjador i, així que l'aigua va trencar a bullir, la va posar a la tetera on esperava la senxa que guardava en un pot de vidre petit. Els crits esgarrapaven les orelles, amenaçant de deixar-la sorda, el vent no parava de sacsejar-la. Un gerro va caure de la tauleta del menjador i la Lídia no va poder evitar girar-se. Al mig de la sala hi havia un monstre palpitant, una massa informe a la superfície de la qual boques i braços pugnaven pel contacte amb l'exterior.

Es movia de banda a banda sense poder sortir del menjador, cridant per les boques en contacte amb l'exterior. Les boques apareixien i desapareixien i cap no era igual: algunes tenien ullals, altres semblaven de nens humans i altres barrejaven dents sense ordre aparent. Un calfred va recórrer l'espina de la Lídia. Al final de cada braç hi havia un ull polsant, que la seguia fixament sense importar el moviment del monstre. «Uns minuts més», va dir Lídia. La gent s'intentava obrir camí al cap. Feia veure a la Lídia un punt de vista de la realitat en negatiu, amb els colors saturats. La casa estava plena de gent morint, boques en comptes d'ulls, cridant tots a l'uníson. Va tancar els ulls i va aguantar un minut com va poder. Es va servir el te amb un colador i en va prendre un glop. Al cap de poca estona un altre. I un altre més.

Els crits van disminuir, la realitat es va assentar. La Lídia va continuar bevent el te mentre col·locava la compra que havia portat del complex residencial. Quan estava tot recollit, es va desfermar el mocador del cap, va servir una altra tassa de te, es va arreglar el pentinat i es va dirigir al menjador, on en comptes del monstre l'esperava un home vell però encara ben atractiu, amb un somriure al qual la Lídia no es podia resistir.

— Hola Lídia

— Pau.

— Estàs tan maca com el dia en què ens vam casar.

— Només caldria.

— Aquesta tassa de te és per a mi?

— Saps que sí —va dir ella encenent el televisor—. Bé, què vols veure avui? Crec que en posen una de pirates.